Ч. 185. Пятниця 7 вересня (25 серпня) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім недїль гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

В справі реформи виборчої. — З Хорватиї. — Турецко-болгарский спір. — Подїї в Росиї.

Комисия реформи виборчої скликана на середу д. 12 с. м. на 10 годину рано. На денвім порядку стоїть подїл округів в Чехії і на Мораві, а також §. 7 правительственного предложеня.

В часї тяжкої борби мадярскої коалїциї з Віднем, провідники коалїциї зачали глядати за союзниками навіть між гнобленими доси народами Угорщини. Між иншим Кошут задумав довести до помиреня між Мадярами а хорватским народом. Всї уважали за певну річ, що в тїй борбі хорватский нарід стане рішучо против коалїциї. Навіть „національна“ партия хорватска, котра через двайцять лїт служила вірно угорскому правительству, по упадку Тіси не могла рішити ся, чи і в якій формі підпирати мадярску коалїцию. Ті мадярони здає ся ждали, як скінчить ся борба мадярскої коалїциї з Віднем, щоби відповідно до висліду, або звернути ся до Відня, або на случай побіди коалїциї знов виступити яко „старі випробовані“ приятелї Угорщини. Тимчасом хорватска опозиция, котра тільки витерпіла під мадярским гнетом, нагло станула по сторонї мадярскої коалїциї і виступила рішучо против всякої спілки з Віднем. На з'їздї в Рецї мужі довіря хорватскої опозициї ухвалили резолюцию, в котрій заявили, що будуть підпирати борбу Угорщини о самостійність, в тій надії, що знайдуть поперте своїх хорватско-національних стремлень. Вибори до хорватского сойму дали побіду прихильникам рецкої резолюциї, а знищили хорватску „національну“ партию, на котрій десятки лїт опирало ся мадярске пановане в Хорватиї. Рецка резолюция і побіда резолюціоністів при виборах, були зворотом в відносинах Хорватиї до Угорщини.

Коли мадярска коалїция опанувала правительство, уважала своїм обовязком виконати своє приречене, що до обсади хорватского правительства особами з кругів хорватскої опозициї. Коли хорватскі посли явили ся в угорскім соймі, президент міністрів Векерле порозумів ся з ними в тій справі і предложив короле ви іменоване нового секцийного шефа (рід краєвого міністра) при краєвім правительстві в Заґребі. Хорватска національна партия і вороги коалїциї порушили тимчасом всї пружини, щоби не допустити до іменованя предложеного угорским правительством кандидата. Члени хорватскої національної партиї все ще надїяли ся, що спілка Мадярів з хорватскими „резолюціоністами“ скоро розібє ся і они на зад здобудуть пануюче становище. У Відни знов розбудив велику недовірчивість факт, що рецкі резолюціоністи ідуть рука в руку з Сербами, так з Хорватиї, як і з Далматиї. Остаточно король таки іменував предложеного правительством кандидата. Нове хорватске правительство може нинї числити на се, що більшість населеня Хорватиї буде по його сторонї, але мимо того його положене тяжке, і угорско-хорватска справа ще не на найлїпшій дорозї до розвязаня, бо рецкі резолюціоністи не мають в хорватскім соймі тревалої більшости. Против націоналїстів, резолюціоністи могли здобути більшість при помочи части тої партиї, котра на мадярофільску резолюцию цїлком не годить ся. Сею частию опозициї єсть давна партия Старчевича, нинї під проводом д-ра Франка, котра відкидає заключені в 1868 р. угоди між Хорватиєю а Угорщиною і супротив Сербів стоїть на своїм окремім становищи. Та виключно хорватска опозиция поборює хорватско-сербску коалїцию рецких резолюціоністів і против них лучить ся від часу до часу з давнїйшою партиєю національною і хорватскими клерикалами. Старчевичани переперли опоґди в заґребскій радї міскій резолюцию з жаданем прилучення Босни і Герцеґовини до Хорватиї. Правительство знесло ту ухвалу. Так

---

9)

Чіле

його жителї і його богатства.

Після Л. Дарапского, дра Д. Діля, Е. Кона і др. зладив К. Вербенко.

(Конець).

Нїмецкий учений др. Отто Кунце, що свого часу їздив по Болївії і Чіле та розслїджував тамошні поклади салїтри прийшов до того переконаня, що безчисленні стада лям (зьвірят з того рода, що верблюди, подібних до наших кіз, лиш що не мають рогів) які жиють на вижинах в тих краях, стають ся причиною того, що там витворює ся салїтра. Тоті лями як і споріднені з ними дикі вікуня і ґваняки та освоєні альпакка мають ту дивну навичку, що спорожнюють цїлими стадами завсїгди на однім місци. То буває часто в місцях, де земля має в собі трохи соли або на т. зв. солонцях, а в такім случаю можна собі легко пояснити, як витворює ся салїтра; зьвірята тоті лишають завсїгди гній і моч по собі на каменистім ґрунтї або на дорогах над потоками, де вода з дощу їх розпускає і змиває та несе в місця положені низше, де они відтак мішають ся з солоною водою або солоною землею, від чого робить ся опісля салїтра. Де відтак вода висхне, там лишають ся опісля згадані салїтрові поля. Отже тота дивна чистота згаданих зьвірят стає ся причиною того, що робить ся салїтра. Лями суть нинї вже домашними зьвірятами, але Кунце видів їх в деяких сторонах все-таки ще величезними стадами і нема сумнїву, що їх було давнїйшими часами далеко більше. Ґваняки пасуть ся стадами иноді й по 100 штук, а деякі подорожники виділи вже стада, в котрих могло бути й по 1000 штук а навіть і більше. Стада такі лишають по собі купи гною довгі иноді й на 150 стіп. Давними часами, коли ще Індияни були панами в Америцї, устроювали їх давні власителї польованя з нагінкою на лями, підчас котрих зганяно й до 40.000 тих звірят; можна длятого припускати, що они лишали досить гною по собі, щоби з него могла витворити ся салїтра. А що салїтра може витворити ся з гною се не новина; але величезні поклади салїтри і — як вже повисше було сказано — та обставина, що разом з салїтрою знаходить ся йод а наконець і то, що поклади соди вкриті грубо иншими верствами, кажуть дуже сумнївати ся, чи чілїйска салїтра може бути зьвірячого походженя; длятого два слїдуючі здогади можуть ще найлїпше пояснити походжене чілїйскої салїтри.

Нїмецкий учений Нільнер висказав був ще в 1868 р. здогад, що чілїйска салїтра єсть ростинного походженя. В декотрих сторонах океана виростають морскі ростини, іменно же халуга і грязлина, в такій масї, що творять нїби величезні плаваючі луки, котрі займають иноді й 60.000 квадр. миль простору. Звісто же, що тоті ростини мають в собі богато йоду, котрий давнїйшими часами навіть лиш з них добувано. Отже Нільнер припускає, що вульканічні сили видвигнули в гору такі луки морских ростин і з моря поробили ся озера з тими ростинами; коли відтак вода з озер випарувала, ростини ті при помочи бактерий зачали гнити, а тодї робив ся амоняк і постепенно салїтра.

Але здає ся, що аж Дарапский найлїпше пояснив, звідки взяла ся чілїйска салїтра. Він вказує на то, що теперішні поклади салїтри не знаходять ся анї на самім побережу анї в горах, лиш межи ними серед пустинї; они навіть по части відділені від моря побережними горами. Відтак і не видко ніяких слїдів, щоби тоті сторони, де знаходять ся поклади каліча, були колись вкриті морем, отже тоті ростини або й зьвірята, з яких зробила ся опісля салїтра, не могли походити з моря. Дарапский каже длятого, що колись в дуже давних часах, в молодечім вінї нашої землї, сї сторони, де тепер знаходять ся поклади чілїйскої салїтри були вкриті дуже буйною ростинностию і сьвітом зьвіринним а з їх останків внаслїдок гнитя витворила ся салїтра, котру відтак вкрила верства ляви. Де ще тота лява лишила ся, зберегла ся під нею салїтра а посуха ще більше причинила ся до того, що она задержала ся; в инших місцях вода єї розпускала і змивала.

Дві найдальше на північ положені чілїйскі провінциї А н т о ф а ґ а с т а і Т а р а п а к а мають так само великі поклади салїтри, а крім того знаходять ся там також і копальні срібла. Столицею першої провінциї єсть місто А н т о ф а ґ а с т а положене над морем. Єсть то зовсїм нове місто, бо засноване в 1870 р., але нинї має вже около 8000 жителїв. Оно сполучене зелїзницею на 100 кільометрів довгою з вели-

само не могли „резолюціоністи“ недопустити до ухвали загребскої ради міскої, в котрій рада торжественно запротестувала против інсталяцийної промови рецкого ґубернатора, котрий Реку назвав угорским портом. Старчевичанів з великим трудом здержано від демонстрациї против угорскої хоругви на спільних урядах, а в одній місцевости лише скора інтервенция жандармериї унеможливила з'орґанізовану вже демонстрацию.

О граничнім спорі між Булгариєю а Туреччиною одержує Polit. Corresp. такі близші подробиці. Болгарске правительство мало іменно розіслати до европейских держав мемориял в справі зачіпної постави турецких варт на турецко-болгарскій граници, котра довела до многих спорів. Туреччина відповіла на те обіжником, розісланим до амбасад і своїх заграничних посольств, в котрім заперечує подіям поданим в болгарскім мемориялї, звалюючи всю вину на болгарскі варти. То доказала Туреччина справою нападу на турецкого офіцира Бекира, котрого убито на болгарскій земли, де він перебував для розслідженя приключившихся непорозумінь. Письмо Туреччини заповідає також висланє окремої комісиї, котра переведе найстрожше слідство.— Тимчасом болгарскі жерела подають убитє турецкого офіцира в цілком відмінним сьвітлї. Іменно після їх донесень упав Бекир в суперечці, яку викликав в граничній комісиї, стріляючи з револьвера і обкидаючи болгарских вояків лайкою. В перших днях серпня представило болгарске правительство цілу ту подію Туреччині і єї представителеви в Софії, жадаючи поясненя справи і виритя властивих єї причин. Але турецке правительство то жаданє полишило мовчанєм, а вскорі по тім почали ся знов бійки на турецкій граници. — В Константинополи появила ся поголоска, що тепер приготовлює ся мобілїзация значнїйших военних сил для стереженя границь.

Міністер внутрішних справ в Росиї на свій запит, які суть вигляди нових виборів, одержав від ґуберниторів відповідь, що імовірно будуть вибрані всі бувші посли. В разі, коли би правительство узнало тих послів нездатними тому, що они в слідстві, можна сподівати ся поважних розрухів. Длятого думають, що правительство не буде потягати до одвічальности послів, котрі підписали виборску відозву. — Міністер заграничних справ предложив радї міністрів проєкт приміненя нових основних законів тепер обовязуючих. Нові основні закони так само, як і теперішні дають цареви виключний монополь заключати договори з иншими державами. Рівночасно нові закони постановляють, що анї одно предложенє не може стати ся правом без зізволеня думи і державної ради. Крім того міністер заграничних справ вніс, аби брати приклад з инших конституцийних держав. Цар буде мати монополь заключати договори виключно політичні, нато місць кождий договор дотикаючий фінансів держави або зміни державної територнї або вкінци прав горожан держави буде правосильний аж на підставі ухвали обох палат. — Звістний шеф тайної політичної поліциї Рачковский, котрий відгравав визначну ролю в справі Гапона, післаний до Парижа в цїли звербованя аґентів для політичної росийскої поліциї. Верховодячі круги в Петербурзї хотять звербувати до політичної поліциї самих чужоземців, бо своїм росийским аґентам не довіряють. Ті аґенти до сеї пори не уміли перешкодити анї одному політичному замахови. Нові аґенти мають служити по части в Росиї, а по части мають пильнувати росийских революціонерів за границею, а головно вислідити орґанізацию транспортів оружия і амуніциї до Росиї.

Новинки.

Львів, дня 6-го вересня 1906.

— Самоїзди в почтовій службі. Не богато бракує, а всі коні на сьвіті — поки що бодай в деяких краях Европи — підуть на пашу і будуть служити хиба лиш на мясо, коли воловина так вже подорожіє, що єї будуть могли їсти лиш мілїонери і мілїярдери. А на то заносить ся, значить ся й па таку дорожнью воловини і па усуненє коний з дотеперішної служби. По містах замість фіякрів і омнібусів зачинають вже уживати самоїздів. У войску зачали возити самоїздами не лиш людий і баґажі, але навіть і пушки, ба, вже навіть придумують такі самоїзди, котрі возили би цїлї батериї скорострільних пушок і таки стріляли ними, а тепер вже й почта взяла самоїзди в свою службу. Міністерство торговлї видало розпорядженє, після котрого правительство в тих сторонах, де нема зелїзниць, має намір завести державну самоїздову почту замість дотеперішної возової, при участи інтересованих громад. Видко, що се розпорядженє міністерства відповідало потребам населеня, бо вже зголосили ся громади, котрі обіцяли фінансову поміч для заведеня державних самоїздових почт. Перша така почта має увійти в житє замість возової почти на лінії межи Енґельгартсцель-Паербах і Паймаркт в долїшній Австриї. Яка ріжниця буде межи дотеперішною возовою а будучою самоїздовою почтою можна зміркувати з того, що коли з Енґельгартсцель до Паербах треба було доси їхати почтовим возом 5 годин, то тепер самоїздом будуть їздити лиш півтора години. На дотеперішнім візку, що доси курсував в згаданій сторонї, могло поміститп ся що найбільше двоє людий, а в самоїздї, після того, який буде ужитий, буде могло зміститн ся більше число людий. Нема, здаесь, сумніву, що самоїздові почти увійдуть борзо в житє й в инших краях. Правительство могло би навіть зробити добрий інтерес на такій почтї, як би єї борзо завело всюди, де далеко від зелїзниці. В перших часах їздили би люди вже з самої цїкавости.

— Безосновну чутку розпустили були мадярскі ґазети про смерть бувшого спільного міністра війни бар. Едмунда Кріґгамера. Мадярска ґазета „Pesti Hirlap“ рознесла була перша чутку, що бар. Кріґгамер не помер природною смертию, лиш в наслідок нещасливої пригоди, яка стала ся була дня 27 липня підчас двірских ловів в лісах коло Ішль. Оте піби то на тих ловах мав баварский князь Юрий, внук нашого цїсаря стрілити так нещасливо, що поцілив стоячого недалеко від него бар. Кріґгамера, котрий лиш крикнув і тяжко зранений впав без памяти на землю і в кілька днів опісля помер. Чутку ту підхопили очевидно й другі ґазети та рознесли єї по сьвітї, аж ось показало ся, що то все неправда і лиш чиста видумка. Нещаслива пригода може кождому лучити ся, отже так само й цїсарскому внукови, длячого-ж би єї таїти? Тимчасом річ мала ся так: Бар. Кріґгамер, чоловік 74-лїтний, брав дїйстно участь в ловах, котрі зовсім не були томлячі і через кілька днів вертав в них зовсім здоровий. Аж на послїдних ловах дня 19 липня, коли приїхав на лови і висів з повоза, попросив бар. Кріґгамер води напити ся, а відтак пустив ся поволи за прочими мисливими, аж нараз почав хитати ся і мало що не упав; єго піддержали і він вернув відтак до Ішля, але аж на другий день мусів покласти ся до постелї і вже більше не встав. Нема кажуть сумніву, що бувший міністер, тоді коли в лїсї захитав ся, дістав був слабого пораженя мозку, що в дальших наслїдках викликало запаленє легких і смерть.

кими копальнями салїтри Салінас, котрі дали причину до війни з Болївією в 1879 р. внаслідок котрої ся первістно болївийска провінция стала чілїйскою. В окрузї Караколєс знаходять ся богаті копальні срібла відкриті в 1870 р.

Провінция Тарапака належала аж до 1883 р. до Перу, але Чілїйці заняли єї були ще в 1879 р. Характеристикою сеї провінциї єсть велика спека, посуха і страшні вихри, котрі метуть піском пустині Пампа де Тамаруґаль, що лежить в глубині краю. Ще страшнійші як ті тумани піску буває тут дуже ґуста мрака звана „каманчача“, від котрої гинуть нераз люди в пустини. Богатством сеї провінциї салїтра а відтак копальні золота і срібла. Столицею сеї провінциї єсть Ікіке (Iquique), місто портове, сполучене зелїзницею з містом Пізаґва над морем на півночи і з копальнями в глубині краю. Ікіке, котре нині має звиш 25.000 жителїв, потерпіло було страшно два рази від землетрясеня: дня 13. серпня 1868 р. завалило ся було майже цїле, а дня 9. мая 1877 р. більша єго половина. Про се послїднє землетрясенє так розповідає один очевидець:

Було то в перших днях мая 1877 р. коли ми з половиною набору всїляких товарів плили з Вальпараїза до тодї ще перуаньского порту Ікіке. Вітер дув догідний і ми мали надію станути вечером в пристанї, коли нараз вітер зовсім притих. Сонце страшно припікало, а з далека вже чути було гук филь, що розбивали ся о скалисте побереже. На корабли настав був день спочинку і залога корабля або вилежувала ся або стояла лїниво і дивила ся на воду. Аж нараз цїлий корабель почав трясти ся, мов би ним кидала якась невидима рука. Всї схопили ся і глянули один на другого а всї разом на капітана, котрий відозвав ся: То землетрясенє; оно буває тут так часто, що чоловік вже привик до него. Ніхто з нас не перечував того, що се лиш початок великої катастрофи. Вечером подув сьвіжий вітер і на другий день о 11 год. станули ми на рейдї перед Ікіке.

Ми станули може на пів милї від берега і спустили для безпечности аж три якорі. Довкола нас було повно кораблїв з цїлого сьвіта, що приплили були набирати салїтру а близько нашого корабля стояв якийсь анґлїйский, що мав нам опісля наробити великого нещастя. Місто перед нами представляло сумний вид: положене при споді високих гір, на котрих не було анї слїду якоїсь ростинности, лиш біліло ся; якихсь визначнїйших в нїм будинків не було видко. То була оселя, поза котрою біліли ся поля, з котрих збирано салїтру.

На другий день, коли моряки зачали виносити набір, скінчила ся понад вечер вся робота, а що на другий день було Вознесенє, то старші моряки засїли до карт а ми молодші придивляли ся. Нараз почав корабель знов трясти ся, але вже не так як перед двома днями, лиш далеко сильнїйше; кораблем аж підкидало а ми вибігли па поклад, щоби подивити ся, що діє ся на березї. На дворі не було нї найменшого вітру, море було зовсім спокійне, на погіднім небі сьвітили ся ясні зорі. Аж ось понад містом то тут то там блиснула червона полумінь а за хвильку піднявли ся хмари диму і поніс ся страшенний крик бідних людий. То вибух був огонь від землетрясеня. Ми ще й не мали часу добре придивити ся, що діє ся, як нове з'явище ще більше нас перепудило: здавало ся як би від берега надплила страшна ревуча филя і сїпнула кораблем з цїлої сили. Нараз зробив ся крик: Анґлїйский корабель жене до нас! Ми ще й не оглянули ся, як той корабель вдарив в наш з боку. Пішов страшенний лоскіт і наш корабель зачав поволи потапати. В тій хвили настав другий, страшенний удар, такий що ми аж поперевертали ся. То нашим кораблем вдарило так об якусь скалу. Тепер треба було чим скорше ратувати ся. На щастє надплив в тій хвили мекленбурский корабель і забрав нас ще в пору. А тимчасом місто страшно горіло. Ледви ще живі перебули ми ту ніч, а коли рано при сьвітлї сонця придивили ся катастрофі, представив ся нашим очам страшний вид. Половина міста Ікіке була знищена. Чого не спалив огонь то забрало море, котре підняло ся від землетрясеня на 50 стіп високою филею і бухнуло на беріг повикидавши на него навіть кілька кораблїв. Сила филї була так велика, що навіть мерців вимулила з кладовища, а землетрясенє розкололо було церков на двоє по самій середині.

— **Жіноча спілка промислова „Труд“** пригадує Вп. Паням, що єї сальон мод виготовив і виготовляє капелюхи дамскі і для панночок після найновійшої моди. Ось і тепер маємо вже поважний вибір капелюхів найновійшої парискої моди по цінах дуже приступних. Просимо Вп. пань наших відвідати наш сальон мод і наші робітні. — До науки купецкої в нашім склепі приймемо дві дівчинки з укінченим чотирнацятим роком житя і виділовою школою. — *Дирекция.*

— **Лід з ожеледців.** Чого вже люди не продають! Як би могли дістати ся на місяць, то й его би рубали по куснику й продавали, коби лиш до чого небудь придав ся. До недавна ожеледції на найвисших горах сунули ся спокійно з вершків в долину; тепер вже й з них хотять люди мати заробок. З Шамуні, в Швайцариї, ось що доносять: Великий ожеледець Боссон на горі Монблян віднаймають що року за 100 франків на рубане леду. Арендатор вирубує з него по 50.000 кільограмів леду, котрий висилає майже виключно до Ліону. Вирубуванє відбуває ся у висоті 1200 метрів в той спосіб, що в ожеледци вертять діру а відтак розсаджують стрільним порохом. Пробовано робити то динамітом, але его сила так страшна, що розбиває лід на дрібні куснї. Противно ділає порох; він лиш відриває величезні груди, котрі відтак розрізують на правильні гранки, спускають на умисно до того приладженій спустовій дорозі і заким ще спакують до возів, полочуть кожду гранку в сьвіжій гірскій воді. В Ліонї минає ся літом так богато леду, що тої інтерес оплачує ся.

— **Пес, що викрив злочинців.** У Варшаві при ул. Слизкій стала ся минувшого четверга така пригода: Якісь напастники напали були на робітника і стрілявши вісім разів до него, убили его. Підчас тої стрілянини одна з куль поцілила переходячого під ту пору з своїм вірним пудлем якогось Ігнатия Пухальского. Раненого Пухальского відвезло поготівлє ратункове до шпиталю, а пудель побіг сам за напастниками і відвів їх аж до їх помешканя та поклав ся там під двері. Коли пізнїйше явила ся поліция, пес як скажений кинув ся на напастників, а то звернуло увагу поліциї, котра стала допитувати ся, яка може бути тому причина. Напастники стали путати ся в своїх зізнанях, аж остаточно вийшло на верх, що то они стріляли на улици і зранили властителя пса та убили робітника.

— **Нещастна пригода.** З Хирова доносять: З нагоди з'їзду хирівских питомців устроєно стрілянину з моздірів. З тої причини сполошили ся коні і стали утікати. Фірман-селянин, хотячи їх здержати, кинув ся до воза, щоби вхопити за важки. Однак то єму не удало ся. В поспіху попав межи коні а передні колеса і повис на штельвазї. За другим вистрілом коні метнули ся в бік, а віз ударив передними колесами до стовпа так нещасливо, що голова фірмана найшла ся між стовпом а колесами. Річ очевидна, що смерть наступила в одній хвилї. Убитий селянин не був властителем коний лиш нанятим фірманом, бо властитель коний, Жид, не хотів сам в суботу їхати.

— **Про страчене двох братів** в Дісельдорфі, котрих — як то ми вже доносили — засуджено разом з жінкою одного на кару смерти, подають німецкі ґазети таку звістку: Дня 1 с. м. о 6 год. рано стратив кат з Вроцлава Швец братів Леонарда і Адольфа Блємерсів в той спосіб, що відрубав ім ґільотиною голови. До сім мінут оба вже не жили. Як показує ся, були то справді зьвірі в людскім тілі, котрі в страшний спосіб убили підполковника Роса, бо насамперед обухом розбили єму голову, відтак покололи ножем, а коли він лежав вже непритомний на земли кидали ще на его тіло тяжким камінем а наконець коли він ще давав знаки житя, відрізали єму голову ручною пилкою, званою „лисячим хвостом“, а так само відрізали єму й палець. Причиною убийства була захланність і безмежне пожадане чужих гроший. Супруги Блємерс повинні були навіть бути вдячні убитому, бо він не лиш давав їм помешкане за то, що они вели єму господарство але ще й платив місячно по 15 марок. Дня 23 жовтня рано оба братя звабили підполковника до пивниці в той спосіб, що наробили там страшенного крику, а Рос пішов подивити ся, що там такого стало ся. Ледви що станув на сходах від пивниці як оба братя кинулись на него і вдаривши обухом по голові приголомшили его. Они гадали що убили его і пішли на гору рабувати. Коли по якімсь часї вернули, побачили, що Рос ще живе і закровавлений стоїть на сходах. В тій хвили задзвонив хтось до дому і склало ся так дивно, що то був урядник поліцийний і подав картку, на котрій треба було вписати, кілько людий мешкає в тім домі. Коли відправили урядника, взяли ся знов до своєї жертви. Насамперед зачали кидати в него камінем і так звалили его на землю а відтак відрізали голову. Жінка Леонарда знала о тім, що оба братя задумали а коли тому не перешкодила, то видко, годила ся на то і в тім була єї вина, хоч она сама в убийстві не брала участи. В полудне того самого дня братя вложили відрізану голову до малої скринки і закопали єї за містом при гостинци. Вечером знов вивезли тіло зашите в полотно до пакованя і так само закопали. Аж по трох місяцях вийшов той страшний злочин на верх, коли убийники зачали були гуляти і розкидати грішми, та продавати і заставляти річи. Дня 23. марта с. р. засудили братів Блємерсів і жінку Леонарда на смерть. Тимчасом стала ся небувала і мабуть чи не одинока в історий криміналїстики подія. Засуджена на смерть Блємерсова привела в послідних днях червня хлопятко на сьвіт. Дитину лишили при матери і она єї кормила, сподіваючись щораз більше недалекої вже смерти. Остаточно, як вже знаємо, обох оратів страчено а Блємерсовій замінено кару смерти на дожизненну вязницю.

Телеґрами.

Відень 6 вересня. На честь конґресу німецких управ зелізничих відбув ся вчера в ратуши пир, на котрім між иншими президент міністрів бар. Бек виголосив бесїду, в котрій вказав на то, що в Австриї веде ся тепер акция о удержавнене приватних зелізниць і висказав бажане, щоби справа тота борзо поступала і надію, що коли збере ся у Відни слідуючий конґрес справа тота зробить вже значний успіх.

Варшава 6 вересня. „Варш. Днєвнік“ доносить, що сїльскі громади Лїсники і Холів в лицівскім повіті, київскої ґубернії відмовили участи в основаню росийских народних шкіл запроектованих земством.

Риґа 6 вересня. Военний суд закінчив голосну справу о боєву дружину. З 26 обжалованих увільнено дві молоді дівчини, Фінкельштайнівну і Наймарківну, а прочих засуджено на тяжкі роботи від $2^1/_2$ до 15 літ.

Риґа 6 вересня. Вечером кинено бомбу на повен людий віз трамваєвий, котрий мимо страйку їхав через місто. 1 пасажир убитий, 1 поліциян і 1 офіцир поліцийний тяжко ранені. Віз розірвало.

Кронштадт 6 вересня. Тимчасовий военний суд приступає нині до розбираня справи о бунт моряків. Обжалованих єсть 800, на сьвідків завізвано 2000 людий.

Петербург 6 вересня. Указ царский передає справи карні за аґітацию небезпечну для держави в армії военним судам і наказує вимірювати засудженим найвисшу кару.

Петербург 6 вересня. Убийниця ґен. Міна називає ся Зенеіда Коноплянніков, єсть донькою підофіцира і була народною учителькою в пензеньскій ґубернії. Розправа против неї відбуде ся перед военним судом в Петропавловскій кріпости.

Курс львівский.

Дня 5-го вересия 1906.	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	572·—	582·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	195·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	579·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	300·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% премiов.	111·50	—·—
Банку гіпот $4^1/_2$%	100·30	101·—
$4^1/_2$% листи застав. Банку краєв.	101·—	101·10
4% листи застав. Банку краєв. .	98·40	99·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	99·50	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ.	99·20	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	98·60	99·30
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·50	100·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$% . .	101·—	101·70
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·20	98·90
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·80	98·50
„ м. Львова 4% по 200 кор.	97·20	97·90
IV. Льоси.		
Міста Кракова	86·—	94·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	48·50	50·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	29·50	31·50
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	57·—	62·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	21·50	23·50
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·51	2·53
100 марок німецких	117·10	117·60
Доляр американьский	4·80	5·—

НАДІСЛАНЕ.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).